

při odebrání zboží a nepřipustí-li se žaloba na odebrání, ba ani žaloba určovací na povinnost k odebrání, jest přímo n e m o ž n o, aby prodávající d o m á h a l s e k u p n í c e n y, poněvadž jest úplně libovůli kupujícího zůstaveno, kdy den splatnosti nastane, resp. nastane-li vůbec.

J. Boubela.

Povinnost vym. věřitele k náhradě útrat dlužníku neoprávněně způsobených.

A. podal na základě právoplatného rozsudku, kterýmž přiznáno jemu bylo vlastnictví k pozemku B-ovi připsaného a tomuto uloženo, plot, pozemek ten ohraničující odstraniti, návrh, aby ve smyslu § 353. ex. ř. zmocněn byl ku přestavění plotu, ježž dle tvrzení návrhu B. po rozsudku postavil do pozemku navrhovatele, do pravé rozsudkem označené čáry na útraty B.; zároveň zakročil o mobilární exekuci pro útraty tohoto návrhu.

Soud procesní, nechav o návrhu tom vyslechnouti povinného B. i jeho právního zástupce soudem jich bydliště, návrhu v obou směrech vyhověl, poukázav B. s jeho námitkou, že A. byl srozuměn s přestavěním plotu, jak týž nyní stojí, na pořad práva z důvodu §. 35., odst. 2. ex. ř.

Na to A., dav si sporný pozemek znova rozměřiti, oznámil exek. soudu, že plot povinným B. postaven byl na místě úplně správném, takže povolená exekuce byla bezpředmětnou i navrhl její zrušení.

B. na to předložil seznam útrat svých a svého právního zástupce, kteréž soud procesní sice adjustoval, ale jich přiřknutí odepřel, to s odůvodněním, »že ex. ř. pouze v jediném případě (§ 376., posl. odst.), jenž zde neplatí, vymah. věřiteli náhradu útrat dlužníku ukládá.«

Na rekurs B., zem. soud v Brně usnesení toto změnil a vymah. věřiteli A. náhradu útrat dlužníka B. i jeho právního zástupce do 14 dnů pod exekuci uložil.

D ů v o d y:

Právní nazírání rekurenta na otázku, o kterou jde, jest správným.

Neboť nemůže býti pochybnosti, že vymah. věřitel útraty obrany dlužníkovy, o které se jedná, provokoval, tudíž zavinil svým, jak sám soudu oznámil, přímo lehkomyšlně podaným návrhem exekučním.

Byť pak i ex. ř. v kapitole o útratách exekuce (§§. 74.—76.) jednal pouze o povinnosti dlužníka k náhradě útrat a též na žádném jiném místě všeobecné normy pro opačný případ neobsahuje, tož nemůže přec již dle zásady »rovné právo všem« dlužník po stránce té-

to nepříznivěji býti posuzován a nemůže se mu ukládati, aby útraty, vymah. věřitelem nepotřebně jemu způsobené, napřed sporem uplatňoval. Neboť jednak platí zásada procesní ekonomie též v řízení exekučním, jednak poskytuje ex. ř. (§ 17., odst. 2.) soudci exekučnímu právo, aby o rozepřích pro útraty v průběhu neb z příčiny řízení exekučního vzházejících rozhodoval.

Nelze proto přisvědčiti názoru prvého soudce, že prý § 376. ex. ř. obsahuje pouze singulární anebo dokonce výjimečné ustanovení, kteréž by ani obdobného použití nepřipouštělo. Pojetí závazku k náhradě útrat do posledního odst. tohoto místa zákonného jest ve spojení s těžší ještě povinností k náhradě škody tamtéž ustanovenou a dlužno ji tudíž touto vysvětlovati. Že zákonodárce na tomto výlučně jen peněžních pohledávek se týkajícím místě zákonním případy náhrady útrat dlužníkovi byl by chtěl taxativně a úplně vypočísti, tomu nenasvědčuje ani jeho znění, ani jeho duch. Z připojených jemu motivů naopak plyne, že zákonodárce chtěl vymah. věřiteli uložiti vůbec náhradu útrat, jím dlužníku neoprávněně způsobených.

To srovnává se se zásadou §. 41. c. ř. s., jehož dle §. 78. ex. ř. a motivů k §. 74. ex. ř. (»In allen übrigen Beziehungen gelten in Ansehung der Kosten die Bestimmungen der C. P. O., namentlich auch betreffs der Art der Kostenbestimmung, der Vorlage des Kostenverzeichnisses u. s. w.«) i v řízení exekučním použití jest.

Nejv. soud rozhodnutí toto z důvodů jemu připojených potvrdil a k těmto

p ř i p o j i l,

že vzhledem k tomu, že v řízení exekučním, jež bylo na návrh revisního rekurenta bez důvodu zavedeno a pak k jeho návrhu zrušeno, on sám za stranu podlehlou pokládati se musí, vším právem jemu bylo uloženo, aby nahradil útraty zavedenou exekucí dlužníku způsobené, k obhajování práva nutné, poněvadž likvidovány byly v době, stanovené v §. 74. odst. 2 ex. ř., kteréhožto předpisu na případ tento analogicky užití dlužno.

(Rozh. z 17. září 1907, č. 12.319.)

Bl.

Knihovní věřitelé, jichž pohledávky zákonné jistoty nepožívají, aneb změnou jistoty takové pozbývají, nemohou proti své vůli býti nuceni, aby snášeli bezzávadné odepsání.

Okr. soud zamítnul žádost knihovní vlastnice A, aby odpory, které proti zamýšlenému bezbřemennému knihovnímu odepsání pozemků od kmenové pro odporující zatížené usedlosti tito podali, byly prohlášeny bezúčinnými.